प्राप्तार्थाग्रहणं द्रव्यपरीवर्तोऽनुरोधनं ।
उपेक्षा बुद्धिहीनत्वं भोगोऽमात्यस्य दूषणं ॥ ९९ ॥
नियोग्यर्थग्रहोपायो राज्ञां नित्यपरीक्षणं ।
प्रतिपत्तिप्रदानं च तथा कर्मविपर्ययः ॥ १०० ॥
नापीडिता वमन्त्युच्चैरन्तःसारं महीपतेः ।
दुष्टव्रणा इव प्रायो भवन्ति हि नियोगिनः ॥ १०१ ॥
मुहुर्नियोगिनो बोधो वसुधारा महीभुजां ।
असकृत् पीडितं स्नानवस्त्रं मुञ्चेद्बहूदकं ॥ १०२ ॥

एतत् सर्वं ज्ञात्वा यथावसरं व्यवहर्तव्यं । पिङ्गलक आह । अस्ति तावदेवं किं त्वेतौ सर्वथा न मम वचनकरौ । स्तब्धकर्णो ब्रूते । एतत् सर्वमनुचितं । यतः ।

आज्ञाभङ्गकरान् राजा न क्षमेत सुतान् अपि ।
विशेषः को हि राज्ञो वा राज्ञश्चित्रगतस्य वा ॥ १०३ ॥

तथा चोक्तं । स्तब्धस्य नश्यति यशो विषमस्य मैत्री ।
नष्टक्रियस्य कुलमर्थपरस्य धर्मः ।
विद्याफलं व्यसनिनः कृपणस्य सौख्यं ।
राज्यं प्रमत्तसचिवस्य नराधिपस्य ॥ १०४ ॥

विशेषतश्च । तस्करेभ्यो नियुक्तेभ्यः शत्रुभ्यो नृपवल्लभात् ।
नृपतिर्निजलोभाच्च प्रजा रक्षेत् पितेव हि ॥ १०५ ॥

तद्भ्रातः सर्वथास्मद्वचनं क्रियतां । आहारोऽद्यास्माभिः कृत एव । अयं संजीवकः शस्यभक्षकः । अतोऽर्थाधिकारे चायमेव नियुज्यतां । तथानुष्ठिते सति पिङ्गलकसंजीवकयोः सर्वबन्धुभृत्यपरित्यागान्महता स्नेहेन कालोऽतिवर्तते । ततोऽनुजीविनामप्याहारदानशैथिल्यदर्शनाद्दमनककरटकाव-